

Jak bednář přelstil vlka, medvěda a zajíce

Bednář sbíjel v lese velikou díži. Už stáhl všechny dužiny a nasadil obruč, zbylo jen tu a tam něco přihoblovat. Vtom uslyšel, jak za ním zapraskaly větve. Ohlédl se a zůstal, jako když ho přimrazí. Rovnou na něho se žene medvěd!

Co počít? Vylézt na strom? Medvěd tam vyleze také. Dát se na útěk? Medvěd ho dožene. Bednář ztratil dočista hlavu. A medvěd už lámal křoví pár kroků od něho.

V poslední chvíli bednář nadzdvihl díži a vklouzl pod ni.

A medvěd byl tu. Co je tohle? Ani seno, ani sláma... Nakonec se posadil na díži, aby si trochu pohověl. Seděl a odháněl tlapou komáry.

Tu běžel kolem vlk po své práci.

„Kam tak naspěch?“ zavolal na vlka medvěd. „Poseď se mnou, Šedivče, a vypravuj mi něco.“

Tak seděli medvěd s vlkem a rozprávěli o tom i onom. Tu vyskočil z křoví zajíc a hopkoval po loučce. Medvěd zavolal i na zajíce: „Zastav se, Ušáku! Ještě tě neomrzelo to skákání? Pojď k nám na kus řeči!“

Zajíc se nedal dlouho přemlouvat. Posadil se vedle vlka a medvěda a začal repetit o lesních novinkách.

Vlk poslouchal, poslouchal a najednou povídá:

„Já bych ale jedl! Dočista mi kručí v břiše.“

„Máš pravdu,“ medvěd na to, „sběhni někam, zubatý vlku, a přivlékni něco k jídlu. Já se také po něčem poohlédnu.“ „Dobrá,“ odvětil vlk. „Předevčírem jsem uviděl v dědině u bednáře tučného berana. Půjdu a zkusím ho vytáhnout z chléva. A co přineseš ty, medvěde?“

„Na zakousnutí by byl dobrý med,“ odpověděl medvěd. „Právě u toho tvého bednáře se teď ve včelíně vydařil náramně sladký.“

„A bednáře se letos urodilo zelí – každá hlávka jako tvoje palice, medvěde!“ řekl zajíc. „Já zaběhnu do bednářovy zahrádky.“

Bednář seděl pod díží a všechno slyšel.

I zatroleně, to mi takhle zničí celé hospodářství, řekl si. Jenomže já nejsem dnešní. Já vás naučím, že budete na bednáře vzpomínat celý život!

Kamarádi se smluvili, že se sejdou zase na témž místě, a rozběhli se různými směry. Vlk ke chlévu, zajíc na zahradu a medvěd do včelína.

Tu vylezl také bednář z díže a utíkal, co měl síly, přímo ke své chalupě. Běžel nejkratší cestou, aby se tam dostal dřív než vlk. A povedlo se mu to. Berana – od hříchu raději dál – zahnal domů, nakázal ženě svařit hrnec vody a potom se schoval za rohem chléva.

A vskutku, zanedlouho přiběhl vlk na bednářův dvůr. Proklouzl vraty a rovnou do chléva. Bednář vpustil vlka dovnitř, zabouchl za ním dveře a křikl na ženu:

„Hej, panímámo, vodu!“

Ta už měla hrnec připravený. Bednář pootevřel dveře, a sotva vlk s nepořízenou vyskočil z chléva, vychrstla na něho hospodyně vařící vodu. Vlk zavyl a vyrazil na útěk. Bednář taky nezůstal doma. Přeskočil plot a utíkal do lesa na známé místo.

Přiběhl ke své díži a zase pod ni pěkně zalezl. Seděl a čekal – a opravdu, po nějaké chvíli se přikolébal medvěd s velkým úlem a za

ním přihopkoval zajíc s hlávkou zelí. Jenom vlk se opozdil. Jak by ne, po takové lázni se moc pospíchat nedá!

Ale nakonec se i on ukázal mezi stromy. Sotva se vlekl, sotva nohama pletl. Zajíc s medvědem si pomysleli, že to jistě ukořistil velikého berana a že se mu těžko nese.

Konečně se vlk, celý opařený, jakžtakž dobelhal ke kamarádům. Svalil se na zem a dal se do pláče a naříkání.

„Co je s tebou, vlku?“ ptal se medvěd. „Kde máš berana?“

„O beranovi mi ani nemluvte. Ach, kamarádi, dobře vám radím: s člověkem raději nemějte žádné spolky. A nejvíc se střežte vřelé vody. Jak uslyšíte: Hej, panímámo, vodu!, vemte nohy na ramena a ani se neohlížejte.“

Sotva to vlk dořekl, zakřičel bednář pod díží, co mu hrdlo stačilo: „Panímámo, panímámo, vodu!“

A teď se vám děly věci! Medvěd se skulil po hlavě z díže, zajíc skočil do křoví, vlk zavyl strachem a – kde jen se v něm vzala ta síla? – utíkal jako splašený. V tom okamžení byla louka, jako když ji vymete. Tu vylezl bednář pomaloučku zpod díže, hodil ji na rameno, na druhé posadil úl s medem, sebral hlávkou zelí a s veselou písničkou se vydal k domovu.

